

Az Útmutató 2012. évi júniusi igéje:
„Isten kegyelméből vagyok, aki vagyok.” (1Kor 15,10)

Torzító tükreink

Oscar Wilde híres regényében – Dorian Gray arcképe – a fiatal, jóképű, gazdag és kezdetben még naiv Dorian Gray azt szeretné, hogy fiatalsága és jóképűsége megmaradjon. Kívánsága teljesül, az idő múlása, az élvezetek hajszolása, züllésének gátlástalan mélységei a róla festett arcképen láthatóak, míg arca nem öregszik, vonásai megőrzik fiatalságát, romlatlan naivságát, jóképűségét. Erre van szükség ott, ahol a külsőségek jelentik az egyedüli értéket, ahol a felszínes élvezetek és élmények válnak az élet értelmévé, a látszólagos szépség, fiatalság és gondtalanság a siker és elégedettség alapjává. A festett arcképen megjelenő valódi kép egyre taszítóbb vonásait azonban takargatni kell. Az önazonosság hiánya pedig mélyes magányhoz, állandó szorongáshoz és meghasonláshoz vezet.

Tükröm, tükröm, mondd meg nékem... - kérdezzük manipulált tükreink. És a magunk beállította tükrök azokat a válaszokat szolgáltatják, amelyeket látni akarunk. Hogy ennek nem sok köze van a valósághoz?! Hogy a látszat nagyokat csal, hogy olykor a festett arckép szembesít a valósággal, öregszik és egyértelműen rámutat gonoszságainkra?! Hogy a felmutatott külsőségek nem mindig járnak együtt mélyességgel, megküzdött eredményekkel és hitelességgel?! Hogy a kicsinyítés trükkje lehetőségeink, feladataink és felelőségeink terhétől menekít?! Kit érdekel mindez, amíg a valódi helyzet eltakarható! Aztán egy idő után már arra sem emlékezünk, hogy tükreinket mi magunk manipuláltuk. A torzító tükrökben látott hamis képek már minket is becsapnak.

A hiteltelenség azonban nagy teher. A láttatott kép és a valóság közötti távolság önmagát gerjesztve egyre növekszik. Hisz oly sokszor a magunkról kialakított kép miatt kényszerülünk bele újabb és újabb hazugságokba, teljesíthetetlen ígéretekbe, a valóságot kozmetikázó helyzetekbe. A látszat fenntartása sok energiát igényel, az önazonosság hiányát pedig a

szorongás és üresség tölti ki. A hiteltelenség sülytalansága sok-sok életet megnyomorít és összetör.

Nagy szükségünk van arra a tükörré, amelyet Jézus és Isten igéje tart elénk. Ez a tükör szembesít bennünket valódi önmagunkkal. Határainkkal, korlátainkkal, bűneinkkel és esendőségünkkel éppúgy, mint lehetőségeinkkel, szerethetőségünkkel, méltóságunkkal és értékeinkkel. Ebbe a tükörbe gyógyító belenézni, mert – bárki is néz velünk szembe! – láttatja, hogy van reménységünk, van kiút és

szabadítás. Láttatja, hogy érdemes elindulni, megfordulni, felhagyni bevált praktikákkal, letenni megkövesedett maszkokat.

Isten igéjének tükre mást mutat. Sokszor mást, mint amit mi látni szeretnénk. Lehet, hogy ezért már többször megpróbáltuk összetörni, manipulálni vagy kidobni, de töretlenül csak azzal szembesít, amit még

magunk előtt is titkolunk. Mást mutat, mint magunk készítette tükreink. Csodált és dicsőített teljesítményeink eltörpülnek és vádlóan vullanak rólunk, magunk által hibának tartott gyengeségeink pedig értékként jelennek meg.

Földi életünkben látásunk korlátozott. Az igazi látás élessége Isten mindent újjá teremtő munkájának ajándéka és jövendője. A földi „tükör által homályos” látásunkkal és töredékes ismereteinkkel is kirajzolódhat Isten igéjének tükrében egy kép. Önazonosságunk képe. Azt a keresztet viszem, ami az enyém, abban a helyzetben, amely nekem adatott, az néz vissza rám, aki én vagyok, és azon az úton járok, amelyre Krisztus engem hív.

„Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel naponként a keresztjét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni az életét, elveszti, aki pedig elveszti az életét énértem, megmenti azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, önmagát pedig elveszti vagy romlásba viszi?” (Lk 9,23-25)

Dr. Solymár Mónika

GYÜLEKEZETI ALKALMAK ÉS HÍREK

Istentiszteletek

- **Bécs, Auferstehungskirche - 1070 Wien, Lindengasse 44/a. kápolna**

2012. szeptember 02.	11.00 óra	Istentisztelet
2012. október 07.	11.00 óra	Istentisztelet
2012. november 04.	11.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással

- **Graz, Heilandskirche - 8010 Graz, Kaiser Josef-Platz 9.**

2012. október 07.	16.00 óra	Istentisztelet
2012. november 04.	16.00 óra	Istentisztelet úrvacsoraosztással

Istentiszteleteinket közös beszélgetés és szeretetvendégség követi.
Szeretettel hívjuk istentiszteleti közösségünkbe!

A lelkesi hivatal telefonszáma: ☎ +43 650 587 7712 E-mail: ✉ evang-ungarisch@aon.at

Home page: www.evangelisch.at Blog: ausztriai-magyar-evangelikusok.blogspot.com

„Uram, te voltál hajlékunk, nemzedékről nemzedékre.” (Zsolt 90,1)

Méltósággal viselt, hosszú szenvedés után életének 88. esztendejében, 2012. április 25-én visszatért Teremtőjéhez Dr. Irányi Béla, orvos, sport-traumatológus, az Európai Protestáns Magyar Szabadegyetem egyik alapítója, gyülekezetünk régi tagja és támogatója. Gyülekezetünk idősebb tagjai emlékeznek nyugodt, megfontolt egyéniségére, bölcs tanácsaira. Sokan ismerjük egykori őriszigeti befogadó házáat, mely azóta is gyülekezetünk zárándokhelye.

A legnehezebb időszakban volt presbitériumunk segítségére; nagyvonalú adományával megmentette az anyagi válság szélére került gyülekezetünket.

Az alábbiakban egy régebben vele készült interjú részleteit közöljük. A teljes interjú a Másokért együtt 2007/03. számában olvasható, vagy a www.evangelisch.at/05/53/200703 internetes oldalon megtalálható. Béla bácsi emlékét szívünkben őrizzük.

Andorka Rudolf, gyülekezeti felügyelő

„Azt megfigyeltem, hogy a kiegyensúlyozott, kemény személyiségek könnyebben viselték el a gulág nehézségeit. Ilyeneket leginkább az istenhívő társaim között találtam. Maradandó élménynek és értéknek tartom az egyik karácsonyi ünnepet, amikor öt egyház papja közösen emlékezett meg Jézus Krisztus születéséről, ennek jelentőségéről.

Hazatértünk után sokan érdeklődtek afelől, hogy mi bántott leginkább, mit volt a legnehezebb elviselni; az éhezést, a testi bántalmakat, a nehéz munkát, a honvágyat, a kilátástalan helyzetet vagy a bizonytalanságot. Nekem a megalázás, emberi méltóságom semmibe vétele fáj leginkább. Önállóságomat, szabadságomat, nevemet elvesztve egyén helyett szám lettem egy amorf tömegben.

Megvetett fasiszta rabszolga. De az átélt események bizonyosságot adtak arról, hogy Isten nem hagyott el, megőrzött a veszélyben és hazasegített.

Többször tapasztaltam, ha valamilyen bajból magam akartam kikászálódni, nem ment, de ha Isten vezetésére bíztam magam, sikerült. Eleinte néhányszor próbáltam megszökni. Mindhiába. Többször löttek rám közről is. Nem találtak el. Évekig tartott, míg megemésztettem ezt a nyomasztó élményt. Megtanultam, hogy a miérttel nem szabad foglalkozni, a rám mért megpróbáltatást el kell fogadni, vele élni. Idősebb, tapasztaltabb társaimmal beszélgetve lassanként rájöttem arra, hogy az átélt szenvedés, a sikeresen megállt próba, a megalázás legyőzése megváltoztatott, megacélozott, lelkiileg előnyömmre vált.”

„Konfirmációi Igém kísért és kísér végig...” Bemutatjuk Mag. D. Fónyad Pál evangélikus lelkészt

Ebben az évben a perchtoldsdorfi gyülekezet lelkészeként búcsúzol az aktív lelkészi szolgálattól. Röviden ismertetnéd eddigi lelkészi szolgálato­d és életed állomásait?

A teológiai tanulmányok (Budapest-Bécs-Erlangen) után egy évig Bécsben gimnáziumi vallás­tanár voltam, majd segédlelkész a badeni gyülekezetben. 1976. májusában avatott az akkori osztrák püspök, Oskar Sakrausky lelkésszé, ezután a Bécs 7. kerületi (Wien-Neubau) gyülekezet lelkésze voltam 1984-ig. Utána 1987-ig az Ausztriai Evangélikus Egyház Egyháztörténeli Intézetének voltam munkatársa, mellette 1986/1987-ben hétvégeken az őriszigeti magyar nyelvű gyülekezet helyettes lelkésze, 1987. szeptemberétől pedig Perchtoldsdorfban gyülekezeti lelkész.

Melyek voltak a lelkészi szolgálat azon területei, amelyeket különösen fontosnak tartottál, szívesen végeztél?

Igen fontosnak tartom a körültekintő alapos teológiai és gyakorlati felkészülést az istentiszteletra és a prédikációra. A lelkigondozás a másik szívesen vállalt feladat. Eredetileg örömmel maradtam volna csak gimnáziumi tanár, mert a hithez szorosan kapcsolódik a tudás is, azaz tudnunk kell, hogy mit hiszünk, s mindezt kulturális, filozófiai és történelmi összefüggésben.

Sok időt és gondot fordítottam az 1440 lelkes gyülekezetben az önkéntes munkatársak szervezésére és gondozására, számuk immár harmicon felül van. Szerintem nem jó, ha a gyülekezeti élet lelkészközpontú, ez persze a lelkész felelősségét semmiképpen nem zárja ki, sőt megerősíti. Neki feladata többek között a különféle kegyelmi ajándékok felismerése (1. Kor 12). Az ökumenikus kapcsolatokat sikerült széleskörűen kiépíteni, s így nem csak az évi egyszeri ökumenikus istentiszteletra szorítkoznunk, számos közös alkalmakat és előadóestéket szerveztünk. Közös feladatunk az egymástól eltérő felfogások tiszteletben tartása mellett az igehirdetés. Több helyütt még most is az osztrák protestantizmus egyik ismérve az évszázadok alatt bevésődött és az ellenreformáció nyomán kialakult félelem és kisebbségi érzés. Fontosnak tartottam a lutheri kettős birodalom elve alapján, hogy a gyülekezet saját maga szabta kereteit és a szűk mozgási területét megszüntesse, s így belépjen a társadalmi életbe.

Hogyan lettél lelkész, miért választottad ezt a hivatást? Mondanál valamit lelkészi/emberi ars poeticádról?

Ároni családból származok, dédapám és édesapám is lelkész volt, így belenőttem a gyülekezeti és az egyházi életbe, amely természetesen segített a döntésben, mégis fontosabb a személyes döntés. A teológiai tudományok utáni érdeklődésből kialakult az a személyes elhatározás, hogy mások számára is szükséges az evangélium hirdetése és a saját hit és felismerés nem maradhat öncélú.

Életútra visszatekintve kérdésetet tulajdonképpen máshogyan kellene fogalmazni, nemcsak számomra, hanem minden lelkész számára is: Miért maradtál lelkész? Az indulás fiatalkorban sem egyszerű, de később mindig önvizsgálatot kell tartani, úgy a krízisek idején mint a kellemes időszakokban: Megmaradt-e az eredeti elhivatottság?

Egyháztörténeli munkásságom egyik mottója: „...minden történelem elveszíti értelmét és tartalmát, ha állandóan a visszahozhatatlan múlt felé fordul, anélkül, hogy a jelennek meg tudná mutatni a jövőbe vezető utat, mely a múltnak a tanulságából adódik.” (K. Cramer, 1959)

Magyarországon születél, és nőttél fel, életed jelentős részét Ausztriában éled. Hogyan kerültél ide? Mit jelent számodra magyarságod, mit jelent számodra Ausztria, hogyan éled meg az osztrák-magyar identitás helyzetét?

1968 óta élek Ausztriában, kivéve a németországi tanulmányi éveket. Az akkori egyházpolitikai helyzet kényszerített távozásra.

Mindkét országban, tehát Magyarországon és Ausztriában is otthon érzem magam. Sohasem volt identitás-zavarom ismerve mindkét kultúrát és egyházat múltjában és jelenében. Mint lelkész és igehirdető a hosszú évtizedek alatt természetesen az ausztriai társadalmat ismertem meg jobban, de ez nem zárja ki a magyarországi, a romániai és a szlovákiai magyarság szeretetét és a kapcsolattartáson túl helyzetük állandó figyelemmel kísérését. Sokszor és szívesen vállaltam közvetítő feladatokat, amelyeket csak olyan tud elvégezni, akinek megfelelő ismerete és betekintése van, valamint ismeri az egymástól eltérő mentalitásokat is.

Tudom, hogy az egyháztörténet mindig érdekelt, szívesen foglalkozol vele. Van-e olyan terület, időszak, személy, amivel/akivel most foglalkozol? Melyek azok a korok, személyek, témák, amelyek különösen is érdekelnek?

Szerintem az egyháztörténetet teológia- és filozófiatörténeti alapon is kell kutatni, s nem egyes személyeket és eseményeket kell összefüggésükből kiragadva szemlélni. Ez vonatkozik a közelmúlt vizsgálatára is, amelyhez természetesen még nincs történeti távlatunk. Így tekintettem pl. Ordass Lajos írásainak és életrajzának kiadására is, amelyben annak idején névtelenül aktívan részt vettem. Kedvenc témám a magyarországi protestáns 18. századi történelme. A 16. századi Közép-Kelet Európa reformációjának teológiai iratait publikáltam, s e munka nyomán különösen is foglalkoztat a hitvallási iratok kialakulása. Jövőre a szentpétervári teológián tartok előadásokat a hitvallásokról és a hitvallási iratokról a kezdetektől, főleg a 16. századiakról. A Sárvárótt is működött Sylvester János humanista bibliafordítóról általam kiadott könyvecske nyomán szeretném munkásságának még egy hiányzó részét kutatni. Néhány elkezdett kézirat is vár befejezésre. Ehhez járul még másokkal együtt a családtörténeti kutatás is, hiszen sok águ családunk múltja messzire nyúlik. Remélem Isten ad még elég időt és erőt a feladatok elvégzésére.

Különösen jól ismered az osztrák, a magyar protestáns egyházak életét, és a Magyarország határain túli magyar protestáns gyülekezetek, közösségek életét. Mivel gazdagíthatják e közösségek egymás életét, mit tanulhatnak egymástól?

Az a tapasztalatom, hogy sokszor kölcsönösen igen hiányosak úgy a történelmi mint az egyháztörténeti ismeretek. Általában sablonos képek alakultak ki egymásról, hiányzik a készség és a hajlandóság a kritikai szemléletére. A magyarországi és az erdélyi, valamint az ausztriai protestáns egyháztörténet és kegyességtörténet különbözik egymástól, szerintem a diaszpórahelyzet szoros összekötő kapocs. Az állam és

az egyház viszonya is eltérően alakult. Az osztrák társadalom és egyház 1945 után hosszabb demokratikus múltra tekinthet vissza mint pl. a magyarországi. Itt is évtizedekig tartott és még mindig nem zárult le a 20. század zivataros és diktatórikus szakaszának feldolgozása és értelmezése. Tapasztalatcserére lenne szükség anélkül, hogy az egyik fél a másiknak felsorolná, hogy annak mit és hogyan kellene csinálnia.

Vannak-e tervek a nyugdíjas esztendőkre? Mivel foglalkozol szívesen, amire esetleg az eddigi időbeosztás nem adott lehetőséget?

Sok is van. Mint ordinált lelkész természetesen szívesen vállalom majd az egyházon belül feladatokat. Szeretném félbemaradt kutatásaimat folytatni. Egyelőre maradok az erlangen-i székhelyű nemzetközi és az osztrák Martin-Luther-Bund (Luther-Szövetség) vezetői bizottságaiban, főleg a teológiai bizottságban, amelynek elnöke vagyok és mint ilyen feladatom - másokkal együtt - a nemzetközi teológiai konferenciák tartalmi előkészítése. Feladatomnak tekintem az un. közép-kelet-európai egyházak érdekképviseletét és a közvetítő szerepet. Mindig súlyt fektettem arra, hogy figyeljünk a testvéregyházak véleményére és kihívásaira és ne mi mondjuk meg nekik, hogy mire van szükségük.

Konfirmációi Igém kísért és kísér végig: "Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját." (Jel 2,10b)

Mag.D. Fónyad Pál

Az összetartozás napja A Budapest-Újpesti Evangélikus Gyülekezet látogatása Bécsben

2012. június 3-án, Szentháromság ünnepének vasárnapján gyülekezetünk, az Újpesti Evangélikus Gyülekezet látogatást tett az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezetnél Bécsben.

Az egyébként hagyományosan megszervezett kirándulásunknak különleges apropója volt; lelkészünk, Solymár Péter a testvére, Dr. Solymár Mónika által vezetett ausztriai gyülekezet meghívását tolmácsolta. Lelkésznktől csak indulás után kaptam a feladatot, hogy készítsem el utunk krónikáját az Ausztriai Magyar Gyülekezet lapja, a Másokért Együtt című újság számára. Így hát meg kell találnom e krónika tárgyát, ami nem könnyű feladat, hiszen rengeteg élményben volt részünk ezen a füledt, a tavaszról hirtelen nyárba váltó napon.

Szólhatna ez a beszámoló gyülekezetünk tagjairól; az izgatott készülődésről, az asszonytestvéreink által körbekínált süteményekről, az egyik, egy ideig Bécsben élő testvérünk által gondosan szerkesztett városismertetőről. Szólhatna a gyülekezetünk énekáráról, melynek tagjai vállalták, hogy fellépnek a bécsi alkalmon.

Szólhatna bécsi vendéglátóink kedvességéről, a Feltámadás templom ablakain beszüremelő azúr fényekről, Sárközi Erika elmélyült Bach-interpretációjáról vagy Maria Teper fuvolajátékáról; az illatozó kávéról, a Tóth Géza által szeretettel elkészített roppanós virsliről, Dr. Solymár Mónika készséges és szabatos idegenvezetéséről.

Vagy megidézhetné azt, amit városi sétánkon láttunk-hallottunk, a hatalmas, széthullott birodalom ódon kövein nőtt élő nagyváros turistáktól hemzsegő utcáit, a Ringet kávéházaival, a pantomimosokat, a Szent István-dóm gótikus köcsipkeit, a Rathaus parkjában illatozó rózsákat, a forró napon olvadozó fagyaltot. A Schönbrunn csillogó termeit, a narancskertet, a Gloriette-ig felkapaszkodó társaink elé táruló pompás látképet, hazafelé úton a buszról látott zölden hullámozó lakónegyedeket.

Mégis, nem ez volt a legfontosabb. A Feltámadás templomában, a Szentháromság vasárnapi két, egymástól távol élő testvér által megtartott istentiszteleten és az azt követő szeretetvendégségen megindító összefüggések tárultak elénk.

Amikor kórusunk vezetője, Dr. Györgyi Piroska kiválasztotta az első külföldi szereplésen előadandó

kórusműveket, még nem tudta, hogy a templomszentelési éneknek különös aktualitása lesz; az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezetnek is otthont adó templom épp idén tavasszal ünnepelte szentelésének 50. évfordulóját.

Az igehirdetésben lelkészünk 2. Mózes 33,18-23 szakasza alapján a rejtőzködő Isten titokzatos munkájáról beszélt: életünkben és a tőténelemben Isten valahol az események mélyén, sokszor azok ellenére, egy láthatatlan, szenvedést is felvállaló Úrként van jelen. Szervedő, ám paradox módon mégsem "passzív". Azt, hogy hogyan vezérel mégis bennünket, bécsi testvéreink élettörténetei világították meg a legjobban.

Az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet 1956-ban és a kommunista diktatúra azt követő éveiben a hazájukat elhagyni kényszerülő magyaroknak segített egymásra találni, hitüket megélni, gyökeret eresztetni idegen földön. Szépfalusi István áldozatos munkája tette lehetővé, hogy az akkori gyűjtőtáborok egykori lakói elinduljanak új életük felé. Aldásra fordított átok: az emigrációban köttetett életre szóló barátságok, partiumi és burgenlandi magyarok egymásra találása, szerelmek és házasságok, minden egyes történet egy apró szelete az egész magyarság történetének is.

És a fiatalabbak, magyar anyától és német apától Németországban született és felnőtt férfi, Bécsben ösztöndíjas magyarországi magyar egyetemista.

És ami a legkülönösebb: a gyülekezet jövő-menő és állandó tagjai vallásilag is heterogén csoportot alkotnak: katolikusok, reformátusok, evangélikusok, baptisták és metodisták vannak köztük, s van, aki mindhárom ausztriai magyar felekezettel tartja a kapcsolatot.

Az újpesti gyülekezet kórusának éneke

Mi tartja hát össze ezt a közösséget? A ritka gyülekezeti alkalmak, a közösséghez tartozók állandó érkezése és távozása, az Ausztrián belüli távolságok, a kétnyelvűség, a felekezeti és állampolgársági különbségek mind az elkülönültség irányába mutatnak. És mégis, a láthatatlan Isten titokzatos munkája, a Szentlélek ereje és a gyülekezeti tagok magyar közösség iránti elkötelezettsége és igénye folyamatosan táplálja a közösség összetartó erejét.

Szentháromság vasárnapján, az egység és elkülönültség misztériumának vasárnapján mind ott álltunk testvéri egységben az úrvacsoravételnél, magyarországi és külföldön született magyarok, a mai és a történelmi Magyarország területéről elszakadtak.

Másnap, június negyedikén ünnepeltük az elkülönült államokban élő, ám mégis összetartozó magyarok ünnepét, a nemzeti összetartozás emléknapját. Köszönettel tartozunk azért az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezetnek, hogy lehetővé tették számunkra ennek az összetartozásnak az átélését.

Isten áldja meg vendéglátóinkat, az Ausztriai Magyar Evangélikus Gyülekezet tagjait és az egész magyarságot!

Keszthelyi Márta

Lange Nacht der Kirchen Grazban Egy ausztriai magyar ösztöndíjas szemével

Bányai Éva Eszter vagyok, 23 éves és művészettörténetet tanulok Kolozsváron. Múlt nyáron kezdtem érdeklődni külföldi ösztöndíjak után, hogy tudásomat gyarapítsam, és hogy új környezetet is megismerjek. Kiskoromban és az iskolában tettem szert némi német nyelvtudásra, ezért esett választásom Ausztriára, Grazra. Félévre szóló ösztöndíjam februárban kezdődött el és június végén jár le.

Megérkezésem után kissé nehéz volt az újjal való szembesülés, mivel az itt levő emberek, szokások, a német nyelv napi használata, a város, és az ország addig mind ismeretlen volt számomra. A rendszeres program kialakítása és egy pár hasonló, új helyzettel szembesülő diákkal való megismerkedés azonban máris könnyített a kezdeti nehézségeken. Az egyetemen pedig segítőkész társakra és tanárookra leltem, akik útbaigazítást nyújtottak a tanácstalan helyzetekben. Meleg szeretettel fogadtak a grazi evangélikus gyülekezet tagjai is; kellemes élmény volt számomra, hogy itt is résztvehettem magyar nyelvű istentiszteleten, és kis, összetartó közösséggel találkozhattam.

Az idő elteltével különösen megtetszett a sokszínű, vidám város, sok szép helyet láttam Grazban és

környékén, pár jóbarátra találtam, és nem utolsó sorban a német nyelv területén is sikerült gyarapítanom tudásom. Nagyon szép és úgy érzem áldott volt számomra ez a félév, emlékét hazaviszem és tovább őrzöm.

Lange Nacht der Kirchen Grazban Egy ausztriai magyar ösztöndíjas szemével

Június 1-én Ausztria-szerte megrendezték a „Templomok hosszú éjszakája” nagyméretű rendezvénysorozatát. Ez alkalommal Graz összes temploma is különböző programokkal várta az érdeklődőket: számos helyen rendhagyó istentisztelet tartottak, illetve a résztvevők válogathattak előadások, idegenvezetések, fórumbeszélgetések, imaalkalmak, koncertek, gyerekekkel való foglalkozások, kiállítások és kóstoló tucatnyi lehetőségei közül. Előzetesen megbeszéltem egyik barátnőmmel, aki Fehéroroszországból származik – és hasonlóan tanulmányait Grazban folytatja –, hogy együtt fogunk ellátogatni pár rendezvényre. Mivel mindketten érdeklődünk a művészeti dolgok iránt, ezért számos idegenvezetést is célpontnak tűztünk ki.

Kezdetként benéztünk a Dómban sorra kerülő dicsőítő „Soli Deo Gloria” istentiszteletre, ahol egy kórus éneklése által a szokottnál nagyobb hangsúlyt kapott a dicsőítés. 20.00 órától a Herrengasse-n levő Stadtpfarrkirche-ben kezdődő „Wie es früher war” című művészettörténeti bemutatót vettünk részt, aminek keretében archív fotókon keresztül képzelhettük el, hogyan nézett ki egykor a templom. Az épület történetében meghatározó mozzanat volt a II. világháború, mivel nagyméretű kárt okozott úgy a szerkezetének, mind a berendezésének is. Ma a gótikus, barokk és neogótikus elemek adják meg kinézetének változatos összhatását.

A tömör, illusztrált bemutató után a Stiegenkirche felé vettük utunkat. Itt kis kiállítás segítségével össze lehetett hasonlítani, hogyan néz ki egy Ausztriában, illetve egy harmadik országban élő polgár táplálkozási választéka és szokása. A bejáratnál szórólapokat és kis ajándékot (nyakláncot, csokoládécukorkát) is elvihetett a látogató; mindemellett egy tippelési játékon is részt vehetett.

Rövid látogatásunk után a Leechkirche-t céloztuk meg, ahol erre az estére a látogatók számára megnyitották a templom alatti részt, amely egykor ókori temetkezési hely volt. 22.00 órakor már a Bischofhof-ban voltunk, ahol – előzetes feliratkozással – teljes idegenvezetésben részesülhettünk. A püspök vezetett végig a püspöki palota termein és a nemrég berendezett kápolnán keresztül, miközben a berendezést számos történettel és leírással illette. Ezután a

Diözesanmuseum igazgatójának vezetésével megtekintettük a püspöki palota egyik földszinti termében levő, és egyben Graz legrégebből fennmaradt, a 13. század végére datált freskósorozatát, melyet még a fényképezéstől is megóvnak. Ótestamentumi történetekből merített ábrázolások utalnak arra, hogy egykor nagyon fontos szerepet töltött be a helyiség; eleinte fogadóteremként használták, utána káplának rendezték be, később fehérre meszelték, a 20. században pedig irodaként működött. A II. világháború okozta, felső burkolat beomlása során derült fény a ma már csak részleteiben, de gyönyörűen fennmaradt falképsorozatra.

23.00 órától közös záró ima- és éneklési alkalom kezdődött a Priesterseminar udvarán. Úton arrafele, épp zárás előtt még beugortunk a Dóm mellett levő, II. Ferdinánd által épített Szent Katalin templom- és Mauzóleumba, és megnéztük a díszes, barokk belsőt. A Diözesanmuseum-ot sem hagytuk ki, itt egy különös időszakos kiállítást is megtekintettünk, amely a ruha történetét mutatta be, különösen az egyházi viseletre kitérve.

Az est számunkra a Priesterseminar udvarán ért véget, ahol körülbelül 300 ember vett részt a Lange Nacht der Kirchen rendezvénysorozat lezáró közös imádkozáson és zenélésen. Nagyon tetszett az egész rendezvénysorozatnak az ötlete, és különösképpen az, hogy ökumenikus jellege volt. Sőt, mondhatni már mi ketten is az ökumenizmust képviseltük, hisz egyikünk ortodox, másikunk meg református. Nagyszerűnek tartottam a programok változatosságát és színvonalát.

Bányai Eszter

Absender: P.b.b.
Ungarisch-Evangelische Gemeinde
AB in Österreich
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien
Zul.Nr.: GZ 02Z031072 M

Medieninhaber und Herausgeber: Ungarisch-Evangelische Gemeinde A.B. in Österreich, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.
 Lelkészi hivatal telefonszáma: +43/650/58 777 12, Home page: www.evang-ungarisch.at E-mail: evang-ungarisch@aon.at
 Bankverbindung: Bank Austria, A-1011 Wien, Schottengasse 6.
 BLZ 12000. Konto Nr. 0029-04191/00. IBAN: AT70110000290419100; SWIFT (BIC): BKAUATWW
 Redaktion: Dr. Solymár Mónika, Tóth Géza

Gyülekezeti életképek

Május 06-án, húsvét utáni 4. vasárnapján Bécsben anyák napi köszöntővel kezdődött az istentisztelet. *Farkas Andrea* és *Nagy Boldizsár* olvasták fel *Benedek Elek* és *Weöres Sándor* verseit, így gondolva az élő vagy már a földi életből eltávozott édesanyákra. Az oltáron elhelyezett piros és fehér virágok is szimbolizálták jelenlétüket, köszönetünket.

Az éneklés vasárnapján a *Jelenések* könyvének igéje alapján (Jel 15,2-4) János látomásának egy képe került elénk: a győzelemre jutottak mennyei éneke. Igehirdetésében *Dr. Solymár Mónika* ennek az éneknek a tartalmáról és jelentőségéről szólt. Az ének Isten szabadításáról beszél, és erősíti, vigasztalja a földi élet különböző élethelyzeteiben küzdőket.

Istentiszteletünkön vendégünk volt *Szalay-Bobrovniczky Vince*, Magyarország Ausztriai nagykövete. Az istentiszteletet követő gyülekezeti együttléten beszélt Magyarország jelenlegi helyzetéről, a nagykövetség feladatairól, a közös munkálkodások lehetőségeiről. Jó hangulatú, közvetlen beszélgetés alakult ki, amely az ebéd elfogyasztását követően is folytatódott. Köszönet *Farkas Blankának*, *Páll Csillának* és családjaiknak a finom falatokért, és mindenkinek, aki süteménnyel vagy egyéb módon járult hozzá az alkalom megszervezéséhez.

Ugyancsak május 06-án Grazban délután orgonazenés istentiszteletre került sor. Az anyák napi

köszöntőt *Kiss Barnabás*, *Benedek és Boldizsár* olvasta fel. Az istentisztelethez csatlakozva *Szeitl Zita*, gyülekezetünk kántora *Bach*, *Sulyok Imre*, *Joseph Haas* és *Gottfried Homilis* orgonamuzsikáján keresztül szólaltatta meg a *Jelenések* könyvének igéjét. Örülhettünk *Laki Henriette* hegedűjátékának is. A grazi istentiszteleteket követő beszélgetés pedig szokásosan jó hangulatban és közvetlenségben telt el.

Szentháromság ünnepén, 2012. június 03-án a Budapest-Újpesti Evangélikus Gyülekezet tagjai voltak vendégeink. Itt tartózkodásukról írásuk számol be. Grazban ezen a vasárnapon *Solymár Gábor* lelkész tartotta az istentiszteletet, akít a graziak kedvesen és örömmel fogadtak.

2012. június 17-én tartottuk évadzáró nyári piknikünket Graz-Fadingban. *Szalai Jolán és Mihály* kertjében és otthonában ismét otthonra lelhattünk ezen a vasárnapon. Köszönet érte! Az áhítat a Krisztusban való közösség erejét és lehetőségét hangsúlyozta. Erősségeink és gyengeségeink számbavétele szembesít minket a közösségekben betöltött helyünkkel és feladatainkkal is. A bográcsgulyás és a sütemények nagyon finomak voltak, a 32 résztvevő az árnyat adó fák hűvösében sokáig jó hangulatban beszélgetett. (www.ausztriai-magyar-evangelikusok.blogspot.com)

